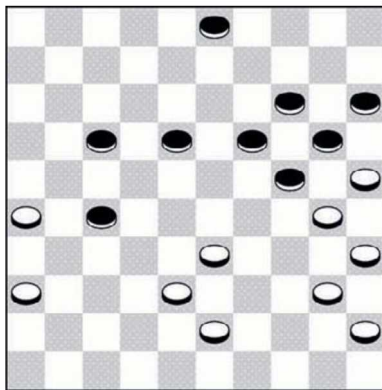

De voorbeeldfunctie van een topspeler

Na drie decennia in het damwereldje rond te lopen zou je verwachten dat je alles wel een keer hebt meegemaakt. Rare snuiters met wereldvreemde denkbeelden zijn er legio.

Zonderlingen die vreemde kuren uithalen om de tegenstander te intimideren idem. Het verhaal van onze Kerkraadse arbiter Roel Kupperts die ooit bij een toernooi een niet bij naam te noemen dammer achtervolgde omdat die met een zakdambordje richting toilet sloop om daar stiekem te analyseren is inmiddels legendarisch. In zijn boek "Wie door de week traint is 's zondags moe" vertelt auteur Evert Dollekamp op humoristische wijze over een speler van wie bekend is dat hij in het verleden als geen ander wist hoe de tegenstander te ontregelen: "rochelen, hoesten, snuiten, rammen, smijten en vooral slaan". Vrijwel altijd zijn het de mindere goden die vreemde capriolen nodig hebben om wat extra punten te vergaren. Mijn verbazing, eerder verbijstering, kwam afgelopen weekeinde uit onverwachte hoek. In de nationale competitie trof ik als tegenstander Erno Prosman. Voor de niet-dammers: Prosman is internationaal grootmeester, staat momenteel dertien-

de op de wereldranglijst en kreeg veel media-aandacht na zijn geslaagde aanval op het wereldrecord blindsimultaan dammen in 2008, toen hij het opnam tegen maar liefst zevenentwintig tegenstanders. Het is gebruikelijk dat de speler van de thuisclub zijn tegenstander een drankje aanbiedt en een ongeschreven regel is dat vervolgens beurtelings voor verfrissingen gezorgd wordt. "Nee" luidde het korte antwoord van de grootmeester op het aanbod van een drankje, om overigens een half uur later wel

alleen voor zichzelf iets te nuttigen. Nadat even later bij een afruil de schijven iets verschoven waren kondigde ik, natuurlijk in mijn eigen bedenktijd, aan deze recht te willen zetten. "Van die van mij blijf je af" luidde de ongebruikelijke reactie van de wereldtopper. Ik dacht eerst nog dat het om een grap ging maar de opmerking "ik meen het" bevestigde zijn opmerking. "Vanwaar die irritatie" informeerde ik nog, maar na het antwoord "ik bepaal zelf wanneer ik geïrriteerd ben" besloot ik verdere diplomatie achterwege te laten. Ik had nooit eerder een aanvaring gehad met mijn beroemde tegenstander en ik doorbladerde mijn geheugen of ik soms vanuit deze rubriek de grootmeester onheus had bejegend. Integendeel was de conclusie want het vermogen om blind te dammen en al zeker tegen zevenentwintig spelers is iets dat ik zelf nimmer nooit zal kunnen. Bijna idolaat berichtte ik destijds over zijn geweldige prestatie. Navraag bij collega's leerde me dat zijn wedstrijdgedrag allerm minst incidenteel was en dat hij zich ook op andere plekken laatdunkend opstelde tegenover zijn tegenstanders. In een grimmige sfeer, die in schril contrast stond tot de overige borden, bereikten we na ruim vier uur spelen een eenvoud-

dig remise-eindspel. Na nog eens negentig minuten zinloos heen en weer geschuif van dammen, kreeg Prosman eindelijk het woord remise over zijn lippen. Een beleefde hand van een niets vermoedende omstander werd daarbij resoluut geweigerd. Zijn bepaald niet sociale, haast kinderlijke gedrag werpt de vraag op of een wereldtopper in een bepaalde tak van sport een voorbeeldfunctie heeft. Mag je verwachten dat iemand die regelmatig vanwege zijn prestaties de media haalt zich korrekt en sportief opstelt? Dammen is een amateursport maar naar mijn mening zijn beide vragen, ook in een professionele sport waar het om keiharde pegels gaat, met "ja" te beantwoorden. Echte toppers onderscheiden zich

niet alleen qua resultaten in hun sport maar ook daarbuiten. In het geval van deze wereldtopper moesten we ons helaas louter tevreden stellen met zijn prestaties op de honderd velden. De, na afloop, verontschuldigende woorden voor zijn gedrag door een van zijn teamgenoten bieden daarbij nauwelijks troost. Gelukkig viel er ook veel moois te beleven afgelopen zaterdag in Geleen waar De Vaste Zet met 15-05 tegenstander en tot dan toe koploper Gouda versloeg. Het onderstaande fragment is uit de ontmoeting Martijn van der Klise (met wit) tegen Macodou Ndiaye. De Afrikaan heeft enkele zetten geleden vrijwillig een schijf geofferd en staat beter. In de diagramstand kan wit nog remise maken middels 43-39! (18-23) 39-34 (03-08) 34-29 (23x34) 30x39! en zwart kan niet meer winnen. Partij: 46. 40-34? 18-23! 47. 34-29 23x34 48. 30x39 19-23 Wit kan niet veld 34 bezetten en neemt een noodspiong: 49. 36-31 27x36 50. 33-28 23x32 51. 38x27 03-08! 52. 27-21 08-12 53. 21-16 36-41 54. 26-21 17x26 55. 16-11 41-46 56. 11-06 24-29 57. 43-38 20-24 58. 39-33 29-34 59. 06-01 en nu het elegante slot: 59. ... 24-29! 60. 01x05 26-31 61. 33x24 34-40!! En omdat er altijd een winnende rondslag volgt gaf Van der Klis zich gewonnen.